

Брит А.О, магістр, студент

Херсонський державний аграрно-економічний університет, м. Херсон

Морозова О. Г, канд.економ.наук, доцент

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ, ЯК СКЛАДОВА ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА

Інноваційна діяльність є однією з основних складових процесу забезпечення успішного функціонування підприємств.

Підприємства, що прагнуть реалізовувати інноваційну діяльність потребують значних капіталовкладень, а особливо інвестиційного забезпечення.

В сучасних умовах господарювання інновації – це необхідний і об'єктивний чинник конкурентоспроможного розвитку кожного підприємства. Рівень розвитку значно залежить від придбання нових технологій, що забезпечують тривалу конкурентоспроможність продукції, високі економічні результати діяльності підприємств.

Основними завданнями інноваційного розвитку підприємства є вивчення механізмів управління інноваційним розвитком економічних систем, забезпеченням результативності формування та використання інноваційного потенціалу підприємств, ефективністю інвестування в інновації; набуття вмінь обґрунтовувати напрямки пріоритетного інноваційного розвитку та альтернативні варіанти управлінських рішень.

Перехід світової економіки на новий щабель науково-технічного розвитку зажадав посилення інноваційної активності і нового підходу до нововведень.

Вибір напрямків інноваційного розвитку (ВНІР) – одна з найважливіших стадій ухвалення суб'єктами господарювання економічних, передусім управлінських, рішень, що полягає у виборі одного з

альтернативних варіантів інноваційного розвитку на основі відповідності його критеріям оптимальності.

Економічні чинники проявляються у відсутності або наявності коштів для фінансування інноваційно-інвестиційних проектів, що у першому випадку буде мати негативний вплив, у другому – позитивний.

Ефективність інноваційної діяльності виявляється на мікроекономічному рівні (рівні окремих суб'єктів господарювання, які намагаються поліпшити результати свого господарювання і отримати вищий прибуток у довгостроковій перспективі) і на макроекономічному рівні (рівні держави, метою якої є забезпечення динамічного розвитку всього суспільства) рівнях.

У Законі України «Про інноваційну діяльність» зазначено, що інноваційне підприємство – це підприємство, що розробляє, виробляє і реалізує інноваційні продукти і продукцію чи послуги, обсяг яких у грошовому вимірі перевищує 70% його загального обсягу продукції і послуг.

Інноваційна інфраструктура – сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (консалтингів, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні, тренінгові тощо).

Найдоцільніше використовувати управління інноваційними процесами на основі матричної організаційної структури на підприємствах, де наявна велика номенклатура продукції, яку часто необхідно оновлювати відповідно до запитів ринку. Вибір напрямків інноваційного розвитку пов'язаний зі збором, аналізом і обробкою значного обсягу інформації. Накопичення інформації є доцільним до того часу, доки витрати на її одержання не перевищують очікувані вигоди від володіння нею.

Прогрес у сфері ІТ стає чинником формування інфосередовища нового рівня, що забезпечує інтегрованість, інтерактивність, гнучкість та

інтелектуалізацію новітньої технології, самого середовища та інноваційної діяльності людей.

Ринок інновацій як складова частина системи економічних відносин поряд з особливостями, що визначаються специфічними властивостями товару, зберігає основні положення ринку і підпорядковується загальним законам.

Одним із напрямів активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання є формування інноваційних центрів, оскільки в кризових умовах та через обмеженість державного бюджету щодо стимулювання процесів створення та розвитку інноваційних центрів є дещо проблематичним.

Отже, для підвищення ефективності та подальшого розвитку реалізації інноваційних процесів необхідними є доступність і достовірність інформації; достатність фінансових ресурсів, в тому числі венчурний капітал; якісна та об'єктивна науково-технічна експертиза; захист об'єктів інтелектуальної власності; поширення інформації та досвіду ефекту нововведень; організація навчання та консультування кадрів, а також вирішення цілої низки інших питань.

Список використаної літератури

1. Александрова В. П. Джерела фінансового забезпечення інноваційної діяльності. 2011, 22-35 с.
2. Безугла К. О. Інформаційно-комунікаційні технології як фактор інноваційного розвитку економіки Економіко-математичне моделювання соціально-економічних систем Збірник наукових праць Київ 2013, випуск 18, 42-55 с.
3. Жихор О. Б. Інноваційний розвиток регіону: монографія. К. : УБС НБУ, 2012, 251 с.
4. Заблоцький Б. Ф. Економіка й організація інноваційної діяльності: навч. посіб. Львів : Новий Світ, 2008, 456 с.

5.Йохна М. А. Економіка і організація інноваційної діяльності : навч. посіб.
К.: Академія, 2011, 400 с.